

aldeles ude af Stand til at hve nogenſomhelſt Hjælp til deres Forførgelſe, maa det paaligge det Offentlige at overtage deres Forførgelſe i det Hele. Det er Pleieforførgelſen, ſom her træder frem for os, det er en communal Indretning, — jeg ſkal ſenere komme til at berøre, hvorledes den geſtalter ſig. Af de forſømte og vanartede Børn ſole Communerne ſig beſværede, man ſøger at faae diſſe Børn, ſom i Familien i Almindelighed have modtaget en førgelig Udvikling, anbragte paa Steder, hvor de kunne være under et Tilſyn og under en Veiledning, ſom kan have en forbedrende Indflydſe paa dem. Og endelig om de Børn, ſom have betraadt Forbrydſens Bane, have vi i Straffelovens §§ 35 og 36 udtrykkelig Beſtemmelſe om, at Juſtitsministeriet eller det Offentlige kan anvende Sikkerhedsmidler og Forbedringsmidler imod dem, naar de ere under 10 Aar, og, naar de ere mellem 10 og 15 Aar, kan have en Forpligtelſe til at lade dem komme under en Veiledning, under en Opdragelſe, ſom kan have en forbedrende Indflydſe paa dem. Men hvad der er det Sørgeligſte ved det Hele, det er, at det er blevet almindelig Talebrug og Tankegang at ſtemple de tre ſidſtnævnte Classer af diſſe Børn ſom „moralſt fordærvede“ Børn. Det er forfærdeligt, mine Herrer, thi naar man betænker, at den Unge er ſom Bogen, der bliver ſøbt efter de Indtryk, det faaer af ſine Omgivelſer, lader ſig paavirke af dem, og at man ligesaa lidt kan tale om dydige, retſkafne og karakterfaste Børn, ſom man vil kunne tale om moralſt fordærvede Børn, ſaa maa man ſige, at dette Udtryk burde banlyſes af vort Modersmaal. Det er et Stempel, ſom jeg næſten fristes til at kalde et Beændemærke. Vi have ſluppet Brændemærket i legemlig Forſtand, men vi beholde det i aandelig Forſtand. Ja, mine Herrer, hvorvidt man kan komme til at kalde nogetſomhelſt Menneſte moralſt fordærvet, det vil ſige, ſaa bundfordærvet, at al Tanke om Omvendelſe vil være umulig — thi det vil det ſige at være moralſt fordærvet —, at al Gyne til at omvende ſig vil være ødelagt, det ſkal jeg ikke inblade mig paa at beſvare, men at man ikke tør og ikke ſkal bruge et ſaadant Udtryk om Børn, det er min fulde og faſte

Doverbeviſning. Jeg ſagde før, at det efter Grundlovens § 84 er Communerne, det Offentliges Pligt at førgе for de Børn, ſom ere ude af Stand til at modtage anden Forførgelſe. Jeg vil ikke dvæle længe ved den Pleieforførgelſe, ſom bliver de fleſte af diſſe Børn til Deel; jeg er overbeviſt om, at den er kjendt af de fleſte Herrer i denne Sal. En ringe Sum, den ringeſt mulige, bliver ydet dertil, en Sum, ſom ethvert Huus, der har en ſtørre Dimension, vil vægге ſig ved at føde og klæde et Barn for. Det er derfor næſten de Fattigſte blandt de Fattige, det er Smaaſolk, der tage diſſe Børn i Pleie, for at kunne faae en ſamlet Skilling, ſom det hedder, for at kunne dække andre Udgifter, til Huusleie osv.; det er Folk, ſom maae fortjene deres Brød ved det daglige Arbeide i deres Anſigts Sved, ſom ofteſt langt fra Hjemmet, og, naar de ere ude, ſkal den lille Stakkel enten lukkes inde, eller lukkes ude, og ſaa driver et ſaadant Barn omkring paa Veie, og hvor det kan finde et Tilflugtſted, et Dieblis Belvære, og kommer paa denne Maade let til at gjøre ſig ſkyldigt i Ting, ſom det ikke burde gjøre. Ofte føres det til Betleri af ſine Pleieforældre, og Betleri og Løsgængeri i Forening danne hele det ſlette Indtryk, ſom dette Barn modtager af en ſaadan Tilværelſe. Saavidt det er mig bekjendt, er Gjennemſnitſummen for ſaadanne Børns Pleie 25 à 30 Rd. om Aaret, ſtundom mindre, ſtundom mere. For denne Sum faaer man kun meget ſaa af de opoffrende, menneſtekjærlige Menneſter til at tage et ſaadant Barn, thi dette Beløb kan ikke ſtrække til til det ordentlige Underhold, ſom de ville give Barnet. Der er imidlertid i Tidernes Løb ved menneſtekjærlige Hænder oprettet Anſtalter, ſom have ſøgt at raade Bod paa de Bildfarelſer, de Udfæiſelſer, ſom diſſe Samsundets Glenbigſte ere udfatte for. Den første af diſſe Stiftelſer var jo Vaiſenhuſet i Kjøbenhavn, ſom allerede blev ſtiftet i forrige Aarhundrede. Senere traadte her i Kjøbenhavn Opføstringshuſet til, men begge vare, ſaa vidt mig bekjendt, kun af ſtedlig Natur. For 36 Aar ſiden var der en nu afdød dengang elſket og høiagtet Mand her i Landet, ſom fik den Tanke at oprette en ſaa-